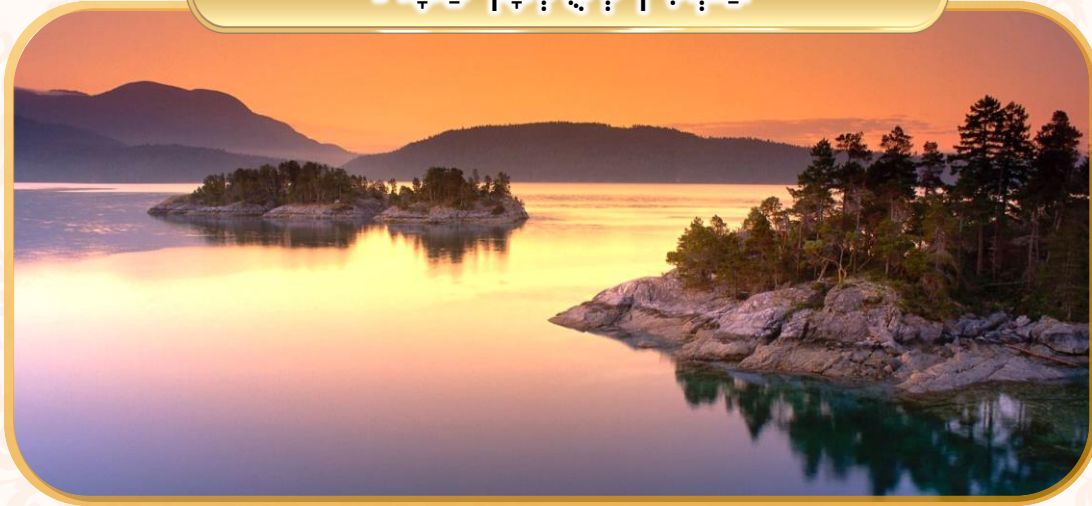

תְּבָלִין לְשֶׁלֶחַן שֶׁבֶת

פְּרָשֶׁת אָמֹר

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה. העלון טעון גניזה. הלימוד בשבת פי אלף מיום חול.

כניסת השבת:

6:51

יציאת השבת:

7:02

רבנו תם:

8:43

הזמנים לפי אופק חיפה

עלון מספר: 250

העלון לעלוי נשמת:
אברהם זושא בן ר' יהושע, לאה בת ר' יום טוב ליפמאן, מיכאל בן שרה, אלכסנדר בן מרי, לודמילה בת לייב, משה בן זוהרה, יהודה בן שרה, יוסף בן חנה, מנחם שלום בן שמחה, חיים בן אסתר, תמרה בת יעקב - **תנצב"ה**
ולהבדיל בין החיים למתים, העלון לרפואת: הרב אליעזר חיים בן שמחה, משה בן מזל-טוב פורטונה, משה בן מנדל, נפתלי בן דבורה, סביטלנה צביה בת ברכה, מרי בת חנה, בכור חי בן בטי - **בתוך שאר חולי עמו ישראל**

נקודה בפְּרָשֶׁה

להזהיר גדולים על הקטנים

"אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת" (כא, א) פְּרָשֶׁתנו פותחת במלים: "ויאמר ה' אל משה, אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אלהם, לנפש לא יטמא בעמיו".

יש כאן כפל מלים, ופרש רש"י: "אמר ואמרת - להזהיר גדולים על הקטנים". חמורה היא מצות הטהרה, שהגדולים נושאים בה אחריות על טהרת הקטנים, ומצאים להפרישם מטמאה.

נרחיב את הדברים. נוגעים הם לא לכהנים בלבד, ולא בענין טמאת מת בלבד.

מאז ומעולם היו שתי רשיות, זו לעמת זו: הרחוב - ובית המדרש. עוד לפני אלפים שנה הודו לומדי התורה לבוראם: "ששמת חלקי מיושבי בית המדרש ולא שמת חלקי מיושבי קרנות".

מול יעקב אבינו יושב האהלים, אהלי תורה, עמדה דמות עשו איש השדה, המבלה בחוץ. בית המדרש היה מקום האורה, התקן, ההתעלות. הרחוב היה מקום החשך, הריקנות, ההדרדרות.

אך מעולם לא היה הרחוב מקום טמאה כבימינו, מקום המדווחים והסאוב. הלבוש הפרוץ עד לגעל, פרסום החוצות שהנפש היפה סולדת הימנו, עתונות ביבים ומאורות שחיתות ושללא לדבר על פגעי הטכנולוגיה. כאן כפולה ומכפלת החוכה: "אמר ואמרת, להזהיר גדולים על הקטנים", לה רחיקם מטמאה! למנעם מהרחוב ואוירתו. ודרך אחת יש: לשגרם לבית המדרש, למקום הטהרה!

הבורא יתברך העיד: "בראתי יצר הרע, בראתי לו תורה תבלין". וכתב רבנו הרמח"ל זצ"ל (מסלת ישרים פרק ה') שאם הבורא העיד שזו הרפואה היחידה, הרי זו הרפואה ואין בלתה!

בדורות קודמים, יתכן ויכולים היו ההורים לומר: בננו לא יתקל ביצר הרע ברחוב, לפיכך איננו חייבים לחסנו בחסן התורה. די אם נחנכו לקיים המצוות. אצל כיום קשה הרחוב מלא מדווחים ומעז יצרים, אי אפשר לצאת אליו בלא החסן היחיד, אור התורה! ואם כבר מדברים, לא רק הילדים פגיעים. ההורים, מחסנים דים? קשה הרחוב! רוד כל כך, הרי חייבים גם הם להרבות בשעור תורה!

בדברי הימים של העת החדשה מכרת "השוואה" כגדול הפשעים נגד האנושות.

במהלך מלחמת העולם השנייה, עת בה נטבחו במיתות משנות מיליוני אחינו הי"ד, הגיע פליט שריד חרב לארץ ישראל. כשספר את גדל הרצון והזעם - לא היה איש שהאמין לו.

אנשים צחקו לו... דזו רחמו... משיגענר, מדמין, חוזה בהקיי, ועוד "מחמאות" היו מנת חלקו! רק לאחר שהסתיו שנות הזעם - ידעו כלם שהכל היה אמת!

כיום מספיק לומר מלה אחת - 'השוואה', כדי להכיל ולזכור ברגון את כל ששת המיליונים העקודים הי"ד.

והיום? מתרחש הרצון שקט, ללא מחנות השמדה, ללא קלגסים מאימים עם כלבים חושפי שנים. אדרבה, ההשמדה של היום מאירת עינים, מחיכת וצוחקת, רק בוא ותלחץ ותקבל! יש של רגושים ו'כיר' דמיוני, ללא גבול ומדה.

כך מדי יום נחקקות רבבות נשמות מישראל, ללא דרך חזרה - לשאול תחתית! דומה שאין כיום מי שלא מכיר היום בנזקי הסמארטפון הפרוץ שאינו כשר, בשקר שהפיל על בתיים כה רבים, בדרדור שהוריד מטה מטה רבים מבחורי ובחורות ישראל.

אך למרות מה שייודעים ושומעים, עדין הסמארטפון ממשיך להכות ללא רחם, ומושר אחריו לתהום מטובי הצבור - מטבחרים שבָּעַם.

המנתקים מרדיו עם חותמת 'לטהר' וכן לא לשבת באוטובוס
 וכדומה על ידי מי שמוחזק בסמארטפונים, מחשבים וכדומה.
 בהמשך נערך כנס מיחד לילדי חסידות סקווירא בבית
 המדרש של החסידות ברחוב אור החיים בבני ברק, בו התקיים
 מצמד חלקת התעודות, שם נשאו דברים בבני התלמידים על
 הזכות העצומה שנופלה בחלקם.

לאחר מכן זכו הילדים לקבל אישית 'תעודת כבוד' מידיו של
 מרן שר התורה הגאון רבי חיים קניבסקי, אשר התרגש מאד
 לשמע על הקבלות הטובות שנטלו הילדים על עצמם.

מרן שר התורה קבל את הילדים בסבר פנים יפות, התעניין
 בפרטות על מצעע 'שקט לוי' וקרא בעיניו את נסח התעודה.

שר התורה קרא גם את ברכת קדשו של כבוד קדשת
 האדמו"ר מסקווירא המופיעה על התעודה והביע התפעלות
 מהמצעע.

בסיום המצמד עברו הילדים לפני מרן שר התורה שחלק את
 התעודות לידי כל ילד באופן נדיר ביותר. (מצילן השבוע)

במצמד מרגש זכו עשרות ילדי חסידי סקווירא בבני ברק
 לקבל תעודות כבוד מידיו של מרן שר התורה הגאון רבי חיים
 קניבסקי, לאור הצטרפותם ל"שקט לוי" בקבלם על עצמם
 להתרחק מפלי טכנולוגיה שאינם מאשרים ומשפירים.
 התיסודות חבורת 'בני עליה' נעשתה כבר במצמד ההדלקה
 בל"ג בעומר, לכבוד רבי שמעון בר יוחאי, על ידי האדמו"ר
 מסקווירא.

אז נערכה אספה מיחדת לחסידי סקווירא בבני ברק ובהם
 כנס מיחד לילדי החסידות מפתה ה' ומעלה, שם קבלו על עצמם
 הילדים בנתיבות ידם להתמנות על ילדי מצעע 'שקט לוי' שנופץ
 בקרב כחמשת אלפי תלמידי ותלמידות מוסדות החינוך של
 סקווירא בארצות הברית.

התלמידים קבלו על עצמם שלא להשתמש במחשב ובצעת
 הצרף להשתמש אך ורק בטלפון נייד עם חותמת "ועדת הרבנים
 לעניני תקשורת".

כן קבלו על עצמם ילדי החמד להשתמש רק עם נגנים

ספור לשבת

כי אשמרה

השבת היא הברית הנצחית של הבורא יתברך עם עמו ישראל.
 'יותר מששמרו ישראל את השבת – השבת שמרה עליהם.'
 השבת היא הברכה והשמירה של היהודי בכל הדורות כולם.
 היה זה בשבועות האחרונים. יצחק ואלברט פרחי – הינם
 אחים יהודים מבני הקהילה החלבית בניו-יורק, המנהלים יחדיו
 חנות תכשיטים גדולה, שהסחורה בה מוערכת בשווי של מאות
 אלפי דולרים ויותר.
 והנה, בעיצומה של אחת השבתות האחרונות הם שומעים
 צילצול טלפון.

השניים שהיו בעיצומה של סעודת השבת, וכמובן שלא ענו
 מפני קדושת השבת. אלא שאז, בסיום הצלצול, השמיע הטלפון
 הודעה קולית המוקראת ברמקול הטלפון שאמרה: "הגיעו מהר
 לחנות כעת. ברגעים אלו נשדדת החנות".

יצחק ואלברט השתתקו לרגע, והביטו זה בזה בהלם רב.
 בעיצומה של שמחת השבת, הם שומעים את הבשורה
 הקשה כי שודדים פורצים ברגעים אלו לחנות ומנסים לגנוב
 חפצים יקרי ערך בשווי אדיר.

החנות אינה נמצאת במרחק הליכה, וכדי להגיע אליה
 במהירות, יש לנסוע ברכב. מבלבלים ונדהמים מהבשורה, הם
 נעמדו איש כנגד רעהו והכריזו: "למרות שקוראים לנו להגיע מיד
 אל החנות על מנת להציל את כל רכושנו – לא נחלל את השבת!
 לא ניסע לשם ברכב ובטח לא נצעד רגלית זמן רב. נמשיך לשמור
 את השבת הקדושה ולדבוק בבוראנו בשמחת השבת, והקב"ה
 יעשה ברכושנו כטוב בעיניו."

בכוחות על – טבעיים, דחקו הם את דאגתם וצערם הצידה,
 והחליטו בכל כח להמשיך לחגוג בשמחה את השבת הקדושה,
 אשר בכל הדורות שמרה והצילה את עם ישראל, כאמור בפיוט:
 'כי אשמרה שבת – אל ישמרני.'

הם המשיכו להוציא את המנה השנייה, שרו בערגה ובשמחה
 שירי שבת, אמרו דברי תורה, והכל כאילו לא קרה כלום.
 לא רק שהם לא חיללו את השבת ונסעו למקום, אלא הם
 התאמצו להסיח דעתם מכל הפוגרום המתרחש בחנותם.
 הם השתדלו ליהנות מהשבת עד תומה.

והנה, מיד עם צאת השבת, עלו השניים בחופזה אל הרכב
 ונסעו במהירות אל חנות התכשיטים על מנת לגלות את גודל
 הנזק וההפסד.

אלא, שכאשר הגיעו לשם חיכתה להם הפתעה גדולה עד
 למאד.

"המנעולים היו שבורים", סיפר יצחק פרחי. "פחדנו קצת
 להיכנס, אבל לא היתה ברירה.

החלטנו כי אני אכנס לחנות, ויצחק אחי ימתין בחוץ. פתחתי
 את הכספת, ולהפתעתי לא היה גבול... לא היה חסר שם דבר,
 כל התכשיטים נותרו במקומם.

לאחר מספר דקות הגיעה ניידת משטרה והשוטרים שאלו
 אותנו למה לא הגענו בליל שבת, כשקיבלנו את ההודעה.

"אנו שומרים שבת ולא היתה לנו אפשרות להגיע", השבנו.
 השוטר הסתכל עלינו בתמיהה ואמר: "אלוקים בשמיים אוהב
 אתכם. דעו לכם, כי הרווחתם את החיים שלכם. השבת הזו
 שלכם שמרה עליכם, זה אני בטוח!"

לפתוח את הכספת תחת איומים, ובכך יקחו את השלל הגדול." "השוודים חיכו שעות רבות בליל שבת לבואכם, אך אתם לא הגעתם", מספרים השוטרים, "הם התייאשו אחר כמה שעות והלכו עם כמה תכשיטים בודדים שהיו בתצוגה. רק עכשיו נודע לנו על כך ומיהרנו להגיע. אם הייתם מגיעים בשבת, את כספכם בכספת בוודאי היו נוטלים, ועל פי המידע שלנו הם התכוונו אף ליטול את חייכם."

מסיים יצחק פרחי ואומר: "התרגשנו מאד וראינו בחוש כי השבת שמרה עלינו וגם על הכסף שלנו, תודה לה' הגדול." (גליון טוב לחסות בה')

"מה זאת אומרת?", שאלנו. והלה השיב: "השוודים פרצו לחנות, ולקחו מעט מהתכשיטים שנתרו פה ושם בתצוגה, כשהם זוממים על עיקר הריווח הגדול, והוא הכסף והיהלומים הרבים הנמצאים בכספת שלכם. הם רצו לפתוח את הכספת, אך לא הצליחו. הם חשבו מה לעשות ועלה בליבם רעיון – הם החליטו להתקשר אליכם ולהודיע לכם בטלפון כי הם מדברים מחברת האבטחה, וכי עליכם להגיע במהירות לחנות. כשהם מתכננים שכאשר תגיעו לחנות, הם יתנפלו עליכם עם אקדחים שלופים, ויאלצו אתכם

ספור לילדים

חֶשֶׁד שָׂוֵא – חלק ב'

"גש לכתה, ואני מקוה שתחזיר את המשחק למוישי!". אמר הרבה. יצאתי מחדר המורים, וקשנננסתי לכתה ראיתי שמוישי מספר לכולם שגנבתי לו את המשחק. ברגע שראה שגנבתי, הפסיק ושאל: "נו, עדן אתה לא רוצה להחזיר?"

"אני לא לקחתי כלום!" צעקתי. וכמעט שהתחלתי לבכות, אך מיד נכנס הרבה, פנה למוישי ושאל אותו בשיקט משהו. מוישי השיב בשלילה.

והרבה התחיל בשעור.

במשך כל השעור לא התרפזתי, אלא רק חשבתי בעצב על כך שחושדים בי על לא עוֹל בכפי.

בסוף השעור, מספר רגעים לפני תחלת ההפסקה, נשמע קולו של המנהל במערכת הרמקולים של בית הספר: "אברמי ויס מכתה ג', נא לגשת לחדר המנהל!"

קמתי, ופניתי לחדר המנהל. דפקתי על דלתו של חדר המנהל, ומסנו נשמע קול: "אפשר להכנס!"

נכנסתי בחשש, והתיישבתי.

"אברמי, אני מאוד מצרף אותך, אך שמעתי שעשית דבר אשר לא יעשה. האם אתה יודע למה אני מתפונ?" אמר המנהל בקול כעוס.

"אני יודע שהרב חושד בי שלקחתי את המשחק של מוישי, אבל זה באמת לא אני!" אמרתי, וידעתי שהמנהל לא יאמין לי.

"ומה, ראוי אותך לוקח משחק ואתה מכחיש? זה לא מוצא חן בעיני. או שתחזיר כעת את מה שלקחת – או שאששה אותך מבית הספר!" אמר, "אני נותן לך שתי דקות ללקח ולהחזיר את המשחק, ואז תחזר אלי!"

"אבל אני לא לקחתי כלום!"

"אין בעיה. אתה הולך עכשיו הביתה עד שתחליט להחזיר."

המנהל הוציא דף, כתב בו במשך דקה, ואז הכניס למעטפה.

"תעביר את זה להורים שלך!" אמר המנהל.

חזרתי לכתה והתיישבתי על יד השלחן. סביבי התגודדו ילדים. אחד מהם שאל: "מה המנהל אמר לך?" ומישהו אחר שאל: "נו, הבאת למנהל את המשחק?"

שתקתי. קמתי והכנסתי את הקלמר לילקוטי, ושמתי את ילקוטי על הגב.

באתי הביתה. אמי שאלה אותי מדוע חזרתי סקדם, ועניתי לה בכאב שחושדים בי שלקחתי משחק של חבר, והראתי לה את המכתב של המנהל.

אמי האמינה לי, והצטערה בצערי.

היא התקשרה למנהל, ואמרה שאיני ילד שקרן, ובאמת לא לקחתי כלום.

לאחר כמה דקות של דו-שיח בין אמי למנהל, סימה אמי את השיחה ואמרה לי, שהמנהל הסכים שאחזר לבית הספר, אך לא שייך לחזור היום, אלא מחר.

למחרתי, יצאתי לבית-הספר, לא שערתי מה יקרה לי בכתה.

קשנננסתי לכתה כולם הסתכלו עלי בהפתעה, הם לא הבינו איך אני חזרתי מהר כל כך. ספרתי לכולם שהמנהל הסכים לבסוף שאחזר.

בגלל שמוישי נחשב למלך הכיתה – הוא אמר לכולם שלא ידברו אתי ולא ישתפו אותי במשחקים, וגם כמוכן שיידאגו להסתיר את הפציהם מפני, שלא יעלמו...

כך מספר שבועות הייתי בודד ועצוב, עד שהגיעה הפשת הפסח.

כחיתי לחפשה הרבה זמן, לא אהבתי להיות בבית הספר כשכולם מתרחקים מפני.

לאחר מספר ימים, התקשר אלי מוישי, ואמר בבושה: "אברמי, תראה, עשיתי עכשיו נקיונות לפסח, וראיתי שמתחת לכל הספרים שכב לו המשחק שלי... אני ממש מצטער על כל הצער שהיה לך במשך כל השבועות הללו."

שמחתי שהמשחק נמצא, אך עדן כעסתי מאוד על מוישי.

לאחר הפסח, כשחזרנו לכתה, מוישי ספר לכולם שהוא מצא את המשחק שלו, ושאני אני הייתי אשם להעלמותו. הוא בקש מפני סליחה בפני כולם, ואמרתי שאני סולח לו.

לאחר מכן הוא הלך לרבה ולמנהל, וסיפר להם שהוא מצא את המשחק, ואני לא לקחתי אותו.

לאט לאט החברים התחילו להתקרב אלי ולשתף אותי במשחקים. היום ברוך ה' כבר הספור נשכח מקלם.

אך אני למדתי מספור זה לקח חשוב מאוד, שתמיד צריך לבדוק טוב לפני שאנחנו חושדים במישהו, כמאמר חז"ל "הוי דן את כל האדם לקרן זכות".

בדיחות:

ממשלה בישראל – זה כמו איקאה. אתה בוחר, ואח"כ לא יודע להרכיב...

שכן שלי שנהג עד עכשיו לזלזל בהנחיות הקורונה, התחיל ללבוש מסיכה.
שאלתי אותו: "מה קרה?" והוא ענה בתקיפות: "הם לא יקבעו לנו מתי הקורונה נגמרת!"...

"מישהו ניסה להוריד לי מהאוטו את הסטיקר 'די לאלימות'?"
"-נו, ומה עשית לז?"
"-הרכבתי לו, כמוכן..."

דברים אמיתיים שנכתבו על אריזות (שמות החברות הושטו):

על מייבש שיער: "לא להשתמש בזמן השינה".
על ארוחה קפואה: "חומלץ להפשיר לפני האכילה".
על אריזת מגהץ: "לא לגהץ בגדים על הגוף".
על תרופה נגד שיעול של ילדים: "אין לנהוג ברכב לאחר השימוש".
על חבילת בוטנים: "אזהרה – מכיל בוטנים".
על פודינג: "המוצר יהיה חם לאחר השימוש".
על טבליות שינה: "אזהרה – עלול לגרום לנמנום..."

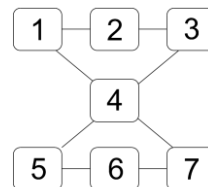

לפעמים להיות נמוך זה לא כל כך נורא...

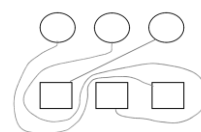
חידות:

חידת הגיון:

סדרו את הריבועים מחדש, כך שהסך הכולל של המספרים על גבי הריבועים במאונך, מאוזן ואלכסון ישוו ל 12!

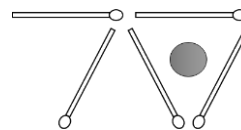

פתרון לחידה מהעלון הקודם:

חידת גפרורים:

הפכו את הצורה, כך שהלכלוך יהיה מחוצה לה, ע"י הזזת שני גפרורים בלבד!!

פתרון לגפרורים מהעלון הקודם:

כל החידות באדיבות חיים כץ a0533180118@gmail.com

הידעת ש:

פתגם:

